

บทที่ 4

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ศึกษาผลของการนวดสัมผัสที่มีต่อพฤติกรรมต่อต้านการฝึกทางกายภาพบำบัด ของเด็กที่มีความบกพร่องทางร่างกาย ศูนย์การศึกษาพิเศษ เขตการศึกษา 4 จังหวัดตรัง มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาผลของการนวดสัมผัสที่มีต่อพฤติกรรมต่อต้านการฝึกทางกายภาพบำบัดในเด็กที่มีความบกพร่องทางร่างกาย ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ข้อมูล และนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

- 1) ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพฤติกรรมต่อต้านการฝึกทางกายภาพบำบัด
- 2) ผลการเปรียบเทียบข้อมูลพฤติกรรมต่อต้านการฝึกทางกายภาพบำบัด ก่อนการทดลอง และหลังการทดลองใช้โปรแกรมการนวดสัมผัส

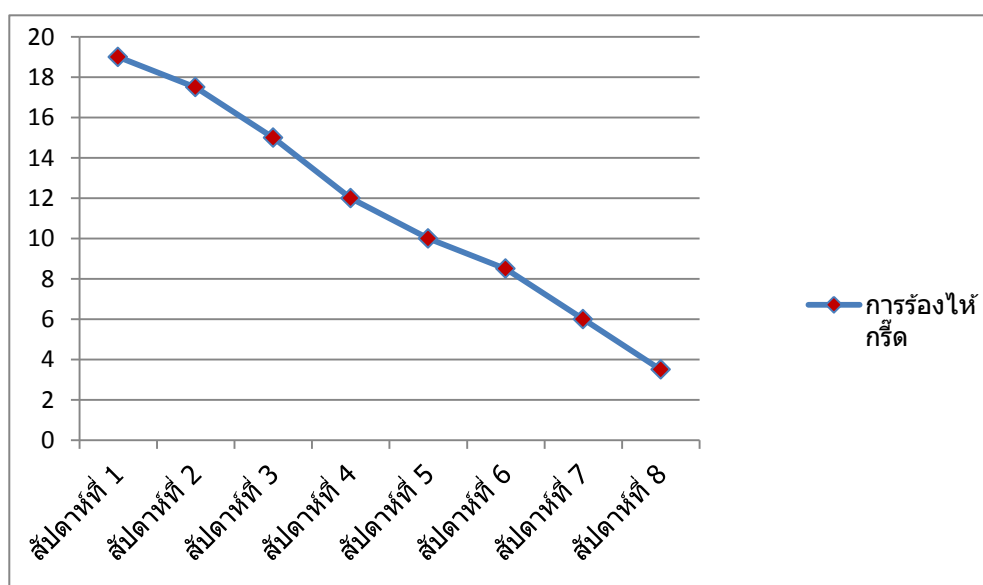
1) ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพฤติกรรมต่อต้านการฝึกทางกายภาพบำบัด

ตารางที่ 2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพฤติกรรมต่อต้านการฝึกทางกายภาพบำบัด

ระยะ	สัปดาห์ที่	วัน/เดือน/ปี	การร้องไห้กรี๊ด			การทำร้ายตัวเอง		
			จำนวนความถี่ (ครั้ง)	ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) (ครั้ง)	S.D.	จำนวนความถี่ (ครั้ง)	ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) (ครั้ง)	S.D.
A (ก่อน)	1	9 ก.ค. 61	20	19.00	1.41	18	16.50	2.12
		12 ก.ค. 61	18			15		
B (ทดลอง)	2	16 ก.ค. 61	18	17.50	0.71	16	15.50	0.71
		19 ก.ค. 61	17			15		
	3	23 ก.ค. 61	15	15.00	0.00	14	13.00	1.41
		26 ก.ค. 61	15			12		
	4	31 ก.ค. 61	12	12.00	0.00	12	11.00	1.41
		2 ส.ค. 61	12			10		
	5	6 ส.ค. 61	10	10.00	0.00	9	8.50	0.71
		9 ส.ค. 61	10			8		
	6	14 ส.ค. 61	10	8.50	2.12	8	7.50	0.71
		16 ส.ค. 61	7			7		
	7	20 ส.ค. 61	7	6.00	1.41	6	6.00	0.00
		23 ส.ค. 61	5			6		

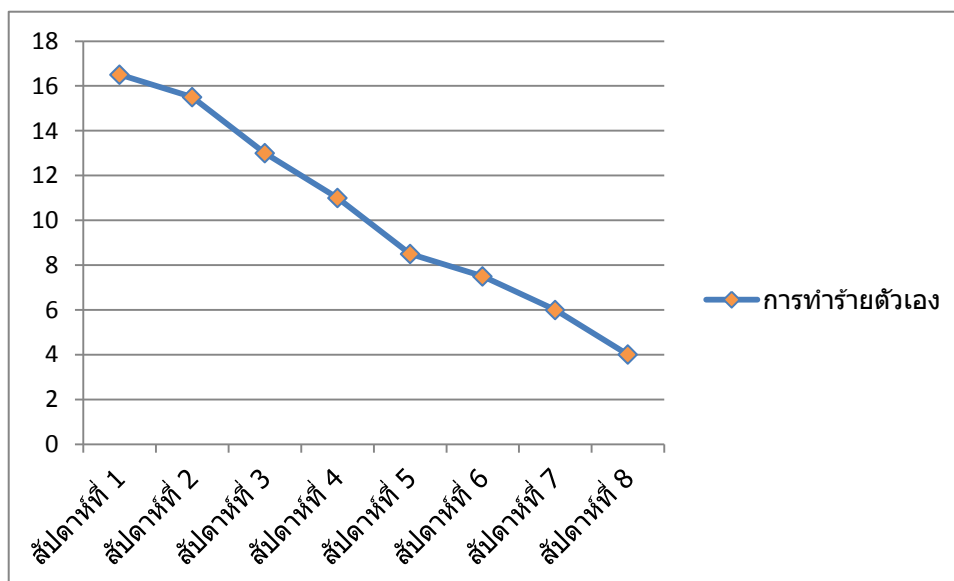
ระยะ	สัปดาห์ ที่	วัน/เดือน/ปี	การร้องไห้กรี๊ด (ครั้ง)			การทำร้ายตัวเอง (ครั้ง)		
			จำนวน ความถี่ (ครั้ง)	ค่าเฉลี่ย (ครั้ง)	S.D.	จำนวน ความถี่ (ครั้ง)	ค่าเฉลี่ย (ครั้ง)	S.D.
A (หลัง)	8	27 ส.ค. 61	4	3.50	0.71	5	4.00	1.41
		30 ส.ค. 61	3			3		

จากตารางที่ 2 พบว่าในระยะ A (ก่อนการทดลอง) นักเรียนมีค่าเฉลี่ยพฤติกรรมกรร้องไห้กรี๊ด เท่ากับ 19.00 มีค่าเฉลี่ยพฤติกรรมการทำร้ายตัวเอง เท่ากับ 16.50 ในระยะ A (หลังการทดลอง) เมื่อหยุดฝึกแล้วติดตามผล นักเรียนมีค่าเฉลี่ยพฤติกรรมกรร้องไห้กรี๊ด เท่ากับ 3.50 มีค่าเฉลี่ยพฤติกรรมการทำร้ายตัวเอง เท่ากับ 4.00 ซึ่งมีค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมต่อต้านการฝึกทางกายภาพบำบัดลดลง

ภาพที่ 2 แสดงค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมกรร้องไห้กรี๊ด ของเด็กที่มีความบกพร่องทางร่างกาย

จากภาพที่ 2 พบว่า ค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมกรร้องไห้กรี๊ด ในสัปดาห์ที่ 1 ถึง สัปดาห์ที่ 8 มีค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมลดลง โดยสัปดาห์ที่ 1 มีค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมสูงสุด เท่ากับ 19.00 ครั้ง และในสัปดาห์ที่ 8 มีค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมต่ำสุด เท่ากับ 3.50 ครั้ง

ภาพที่ 3 แสดงค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมการทำร้ายตัวเอง ของเด็กที่มีความบกพร่องทางร่างกาย

จากภาพที่ 3 พบว่า ค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมการทำร้ายตัวเอง ในสัปดาห์ที่ 1 ถึง สัปดาห์ที่ 8 มีค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมลดลง โดยสัปดาห์ที่ 1 มีค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมสูงสุด เท่ากับ 16.50 ครั้งและในสัปดาห์ที่ 8 มีค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมต่ำสุด เท่ากับ 4.00 ครั้ง

2) ผลการเปรียบเทียบข้อมูลพฤติกรรมต่อต้านการฝึกทางกายภาพบำบัด ก่อนการทดลอง และหลังการทดลองใช้โปรแกรมการนัดสัมผัส

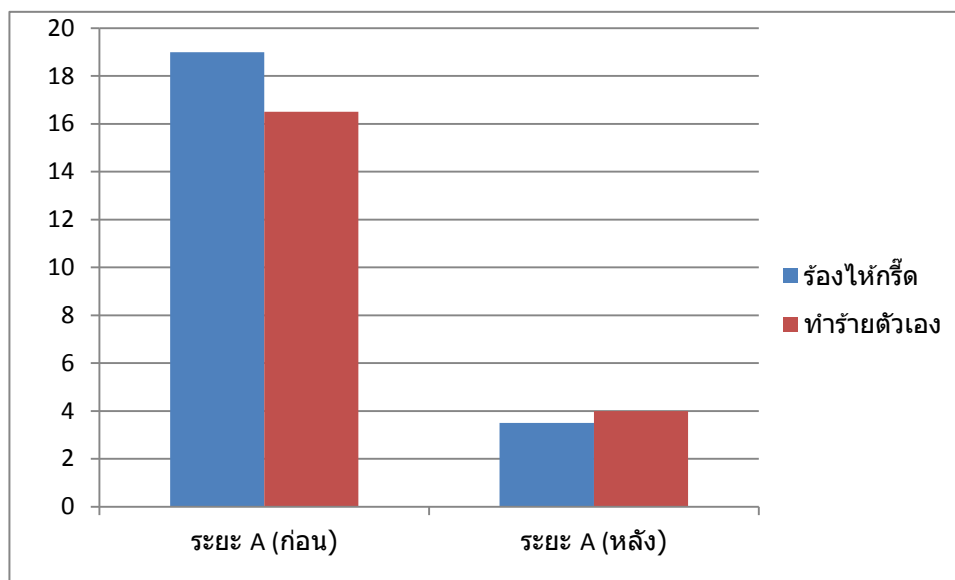
ตารางที่ 3 ผลการเปรียบเทียบข้อมูลพฤติกรรมต่อต้านการฝึกทางกายภาพบำบัด ก่อนการทดลอง และหลังการทดลองใช้โปรแกรมการนัดสัมผัส

พฤติกรรมต่อต้านการฝึกทางกายภาพบำบัด	ระยะ A (ก่อนการทดลอง)		ระยะ A (หลังการทดลอง)		t	sig
	ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$)	S.D.	ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$)	S.D.		
ร้องไห้กรี๊ด	19.00	1.41	3.50	0.71	31.00	.012
ทำร้ายตัวเอง	16.50	2.12	4.00	1.41	25.00	.005

*นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 3 พบว่าในระยะ A (ก่อนการทดลอง) นักเรียนมีพฤติกรรมร้องไห้กรี๊ดเฉลี่ยเท่ากับ 19.00 ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 1.41 นักเรียนมีพฤติกรรมการทำร้ายตัวเองเฉลี่ยเท่ากับ 16.50 ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 2.12 ในระยะ A (หลังการทดลอง) นักเรียนมีพฤติกรรมร้องไห้กรี๊ดเฉลี่ย เท่ากับ 3.50 ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.71 นักเรียนมีพฤติกรรมการทำร้ายตัวเองเฉลี่ย เท่ากับ 4.00 ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 1.41 ผลการทดสอบ

สมมติฐานพบว่า พฤติกรรมต่อต้านการฝึกทางกายภาพบำบัด ก่อนใช้โปรแกรมการนวดสัมผัส และ หลังใช้โปรแกรมการนวดสัมผัสแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ภาพที่ 4 แสดงผลการเปรียบเทียบข้อมูลพฤติกรรมต่อต้านการฝึกทางกายภาพบำบัด ก่อนการทดลองและหลังการทดลองใช้โปรแกรมการนวดสัมผัส

จากภาพที่ 4 พบว่า ค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมต่อต้านการฝึกทางกายภาพบำบัด ทั้ง 2 พฤติกรรม คือ การร้องไห้กรีด และการทำร้ายตัวเอง หลังการนวดสัมผัสน้อยกว่าก่อนการนวดสัมผัส อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05